

Sygn. akt II AKa 402/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Szymona Liszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2020 r.

sprawy

1. M. B. (1) urodzonego (...) w O. syna W. i R. z domu J.

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 1 k.k.s., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., art. 258 § 1 k.k., art. 83 § 1 k.k.s.

1. R. S. (1) urodzonego (...) w W., syna W. i B. z domu S.

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 454 § 1 k.k.s. w zb. z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., art. 258 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 18 czerwca 2019 r. sygn. akt V K 116/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w stosunku do oskarżonego M. B. (1) w ten sposób, że w zakresie czynu określonego w pkt III. wyroku (czyn z pkt IV/o) na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w tym zakresie i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie, jednocześnie kosztami postępowania obciąża w zakresie tego czynu Skarb Państwa;

II. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych M. B. (1) i R. S. (1) w ten sposób, że orzeczone wobec tych oskarżonych kary łączne pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięć);

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka od oskarżonych M. B. (1) i R. S. (1) kary grzywny po 270 (dwieście siedemdziesiąt) stawek dziennych od każdego z oskarżonych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 1000 (tysiąc) złotych;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. *zwalnia obu oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 402/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt V K 116/16

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1) adw. K. W.	
	w odniesieniu do pkt I rozstrzygnięcia (czyn zarzucany w pkt I) 1. obraza przepisu art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku skazującego w stosunku do M. B. (1) pomimo ustania karalności przestępstwa skarbowego na skutek przedawnienia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

VAT należnego od spółki (...) sp. z o.o. za 2007 r., co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez nieprawidłowe przypisanie popełnienia przestępstwa karnoskarbowego opisanego w treści art. 56 k. k. s. oskarżonemu M. B. (1) w ramach czynu ciągłego;

w odniesieniu do pkt I, II i III oraz IV rozstrzygnięcia (czyny zarzucane w pkt I, II, III i IV)

2. obraza przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego na podstawie rozmów telefonicznych, zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej prowadzonej przez organa ścigania, w sytuacji gdy rozmowy te nie zostały ujawnione w toku rozprawy głównej w sposób procesowo przewidziany;

3. obraza przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodu, w postaci zarejestrowanych rozmów telefonicznych uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, poprzez jedynie powierzchowne i ogólne odniesienie się do ww. dowodów, bez odwoływania się do treści konkretnych rozmów telefonicznych, z których miałyby wynikać okoliczności obciążające oskarżonego, co z kolei uniemożliwia skontrolowanie poprawności dochodzenia przez Sąd do ustaleń faktycznych w tym zakresie;

4. obraza przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k. k. s. polegające na ujawnieniu na rozprawie treści zeznań złożonych przez M. B. (1) w toku postępowania podatkowego;

5. obraza przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 8 k.p.k. w zw. z art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k. k. s. polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji jako własnych ustaleń Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. wynikających z czynności sprawdzających, kontrolnych i zawartych w decyzjach podatkowych bez przeprowadzania własnych ustaleń w tym zakresie;

6. obraza przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 410 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego, odnosząc się w sposób wybiórczy do wyjaśnień D. P., nadto dokonując dowolnej, a nie swobodnej oceny tych dowodów, pomimo, że wymieniony świadek (podejrzany), wielokrotnie zmieniał swoje depozycje wskazując przy tym przyczyny zmian, wyjaśniał (zeznawał) sprzecznie, przy czym jego wyjaśnienia wzajemnie się wykluczają, brak jest wyjaśnień co do okresu 2007 do 2009, a Sąd w żaden sposób nie wyjaśnił dlaczego jedno z wyjaśnień, pasujące do przyjętej koncepcji rozstrzygnięcia, Sąd uznał za wiarygodne a innym odmówił wiarygodności;

7. obraza przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 i 366 § 1 k. p. k. polegającą na zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodów:

a. z opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego w celu :

- ustalenia autentyczności podpisów na deklaracjach wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dotyczących podatnika (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., których kopie zawierają dane o wysokości zadeklarowanego podatku VAT,

- ustalenia czy na dołączonych deklaracjach widnieją nazwiska i podpisy osób nie objętych aktem oskarżenia, w tym podpis osoby o danych (...)

- ustalenia czy kopie dołączonych deklaracji zostały wypełnione przez oskarżonego M. B. (1), który kwestionuje oryginalność swoich nieczytelnych podpisów,

- w sytuacji gdy, okoliczności złożenia deklaracji nie zostały ujawnione podczas rozprawy i wskazują na podrobienie własnoręcznych podpisów M. B. (1), M. W. i R. S. (1),

b. z opinii biegłego z zakresu fonoskopii i utrwalania rozmów zarejestrowanych na plikach informatycznych oraz badań odsłuchowych nagrań zakłóconych celem ustalenia czy na płytach CDR dostarczonych do Sądu Okręgowego przez organy ścigania zapis informatyczny jest autentyczny, nie został technicznie uszkodzony lub zmanipulowany oraz w celu uzyskania pełniejszego obrazu badanego zjawiska dźwiękowego;

c. z opinii biegłego z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw, finansów i podatków celem ustalenia w jakiej wysokości spółki (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., poniosły koszty mające wpływ na wysokość zobowiązań podatkowych tych podatników, wobec obniżenia przez nie podatku naliczonego wynikającego z bieżącej działalności udokumentowanego fakturami zakupu energii, paliwa, rozmów telefonicznych, kosztów najmu i usług zewnętrznych;

d. z zeznań świadka tj. osoby o danych (...) na okoliczność wystawienia deklaracji podatkowych, złożenia podpisów na deklaracjach o treści (...), czy organy ścigania dysponowały faktycznymi deklaracjami złożonymi przez podatników,

e. na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu na rozprawie z zeznań świadka I. M. tj. księgowej zatrudnionej na podstawie umowy w spółce (...) sp. z o.o. dokonującej oceny deklaracji podatkowych, na okoliczność wystawienia deklaracji podatkowych, złożenia podpisów na deklaracjach, dysponowania przez organy ścigania faktycznymi deklaracjami złożonymi przez podatników,

f. na zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodu w postaci zeznań świadka S. K. na okoliczność ujawnienia braku historii transakcji na rachunkach bankowych założonych na rzecz spółki (...) sp. z o.o., złożenia przez analityka prawidłowych rachunków i ustalenia czy organy ścigania dysponowały faktycznymi informacjami o kontach bankowych złożonymi przez D. P., ustalenia

wysokości kwoty pożyczki udzielonej na rzecz M. P.,

co w konsekwencji skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi co do sprawstwa M. B. (1);

w odniesieniu do pkt I rozstrzygnięcia (czyn zarzucany w pkt I)

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k. p. k.), iż oskarżony M. B. (1) składał organowi podatkowemu deklaracje podatkowe, które mogłyby narazić podatek na uszczuplenie a także że oskarżony uchylał się od obowiązku w sytuacji gdy oskarżony nie był podatnikiem tego podatku i korzystał z usług księgowych i doradztwa podatkowego;

w odniesieniu do pkt II (czyn zarzucany w pkt. II)

9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k. p. k.) polegający na przyjęciu przez Sąd , że doszło ze strony oskarżonego M. B. (1) do jakichkolwiek działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie zajęcia środków w wysokości 10.355,716, 33 zł uzyskanych, jako zapłatę za sprzedane towary oraz poprzez niewłaściwe zastosowanie przez Sąd tego przepisu, polegające na przyjęciu, że zachowania podejmowane przez oskarżonego M. B. (1) w zakresie obrotu środkami płatniczymi wpływającymi na rachunek spółki (...) sp. z o.o., (...) sp. z o. o, (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. uznać można za inne czynności, które mogą udaremniać lub znacznie utrudniać stwierdzenie przestępczego pochodzenia środków płatniczych, miejsca ich

umieszczenia, lub ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przypadku co w konsekwencji skutkowało przypisaniem M. B. (1) sprawstwa czynu z art. 299 §1, 5 i 6 k.k.;

w odniesieniu do pkt IV (czyn zarzucany w pkt. III)

10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt.3 k.p.k.) mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony M. B. (1) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw opisanych w wyroku oraz że obejmował swoją świadomością fakt przynależności do tej grupy, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy do takiego wniosku nie uprawnia, co w rezultacie skutkowało błędnym przypisaniem oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 258 § 1 k.k.;

w odniesieniu do pkt III (czyn zarzucany w pkt. IV)

11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt. 3 k.p.k.) mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony M. B. (1) udaremnił wykonanie czynności służbowych uprawnionemu do przeprowadzenia kontroli Inspektorowi Kontroli Skarbowej D. N. z (...) w B., Biuro w Ł. pomimo, iż z działań podjętych przez funkcjonariuszkę wywieść należy wniosek przeciwny.

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1) adw. P. M. (1)

<p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, a nadto nieuzasadnionej, sprzecznej z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów oraz poprzez:</p> <p>a) bezpodstawne nienadanie adekwatnego znaczenia zeznaniom A. J. która zeznała, że wyszukiwała towar „po najniższej cenie”, co stanowi normalną praktykę rynkową;</p> <p>b) bezpodstawne nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka D. P. w sytuacji, gdy zeznania te są de facto jedynymi pomawiającymi zeznaniami w niniejszej sprawie w dodatku nie mającymi potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym;</p> <p>c) nienadanie odpowiedniego znaczenia okoliczności, iż nabywcami towarów były duże przedsiębiorstwa o zasięgu ogólnopolskim;</p> <p>d) nienadanie odpowiedniego znaczenia okoliczności, iż świadek Ł. Ś. pracował na rzecz oskarżonego jedynie w latach 2008-2009 w związku z powyższym nie mógł mieć wiedzy dotyczącej późniejszego okresu działalności objętej zarzutem tj. do 31 stycznia 2011 r.;</p> <p>e) nienadanie odpowiedniego znaczenia okoliczności, iż świadek Ł. Ś. zeznał, że wprawdzie odbierał towar z Niemiec oraz Holandii, czyli krajów członkowski UE, to jednak z treści jego zeznań wynika, iż</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--

„zdarzało się, że czasami przyleciała mniejsza ilość towaru”;

f) nienadanie odpowiedniego znaczenie okoliczności, iż według zeznań inspektora kontroli skarbowej D. N.:

- M. B. (1) nie unikał kontaktu z organami podatkowymi, wręcz przeciwnie sam również wykonywał telefony do kontrolerów, oraz został przez nich przesłuchany jak również, że zwrócono się do niej o wskazanie dokumentów które będą niezbędne w postępowaniu skarbowym;

- sprzedaż dokonywana przez spółkę (...) sp. z o.o. miała miejsce a towar rzeczywiście istniał;

- nie pamiętała czy dokonał podobnie jak w przypadku spółki (...) badania rachunków spółki (...);

g) nienadanie adekwatnego znaczenia dowodowi z zeznań świadka A. G. z których wynika, że:

- część faktur wystawiana była fikcyjnie a część nie, zeznał on również, że nie byłby on w stanie rozpoznać które to faktury były fikcyjne a które nie;

- przeinaczał fakty, aby je „uatrakcyjnić” oraz „szybciej wyjść z aresztu”

- wielokrotnie na rozprawie wskazywał, że jego zeznania były na etapie postępowania przygotowawczego nieprawdziwe, nieprawidłowe albo częściowo nieprawidłowe;

- wątek dotyczący Cypru oraz kont B. był zmyślony;

h) bezpodstawne uznanie przez Sąd I instancji zeznań A. G., złożonych na rozprawie, za

niewiarygodne w sytuacji, gdy świadek konkretnie wskazywał jakie okoliczności potwierdza oraz które jego depozycje należy uznać za błędne;

i) brak logicznej analizy faktu, że kontrahentami między innymi oskarżonego były duże podmioty gospodarcze o zasięgu ogólnopolski, w tym (...) SA czy (...) sp. z o.o., które to przedsiębiorstwa, nie zawierałyby umów z przedsiębiorstwami co do których występowałoby ryzyko, że dostarczany przez nich towar pozyskiwany byłby w sposób wątpliwie zgodny z prawem;

j) pominięcie lub niedanie wiary bezspornym, wiarygodnym zeznaniom świadków powiązanych ze spółkami (...) S.A., (...) sp. z o.o., (...) S.A., (...) sp. z o.o., (...) i M. - (...), z których wynika, iż niemożliwym było, aby towar nie był do nich dostarczany, ponieważ:

- przypadku spółki (...): Świadek T. K. zeznał, że nie mogło być tak, że towar nie został dostarczony, jedynie mógł być „niepełnowartościowy” ale wtedy spółka od razu kontaktowała się z dostawcą;

- w przypadku spółki (...): Świadek R. O. zeznał, że nie mogło dojść do sytuacji, kiedy towar nie zostałby dostarczony, albowiem potwierdza to odpowiedni dział a „spółka nie zapłaciłaby za to”.

k) nienadanie adekwatnego znaczenia zeznaniom świadka D. K. w sytuacji, gdy wskazywał on, że organ prowadzący postępowanie podatkowe nie pozwalał mu na złożenie stosownej dokumentacji dotyczącej spółki (...);

l) oparcie wyrokowania o materiały zebrane w innym postępowaniu

-postępowaniu skarbowy Decyzji UKS w B. - bez poddania ich analizie niezbędnej dla ich oceny jako materiału dowodowego w postępowaniu karnym, mimo że toczyło się ono de facto bez udziału Spółki, a w postępowaniu skarbowym zaniechano przeprowadzenia licznych dowodów, zaś wydanie decyzji wymiarowej nastąpiło na materiale osobowym zgromadzonym w postępowaniu karnym.

2) art. 167 k.p.k. oraz art. 192 § 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu obrotu gospodarczego oraz ekonomii na okoliczność rzetelności oraz zgodności z prawdą informacji zawartych w fakturach VAT wskazanych w niniejszym postępowaniu;

3) samoistne naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie występującej w sprawie wątpliwości dotyczącej okoliczności, które faktury zostały wystawione fikcyjnie, na co wskazywał świadek G., na niekorzyść oskarżonego;

4) art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie wszelkich istotnych okoliczności sprawy i w konsekwencji bezpodstawne niczym nie poparte przyjęcie, że w odbiciu świadomości oskarżonego był on członkiem grupy przestępczej, co w kontekście ustalenia zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego było w niniejszej sprawie niezwykle istotne, w sytuacji gdy Sąd również bez większej refleksji przypisał oskarżonym współsprawstwa;

a w konsekwencji poczynienie błędów w ustaleniach faktycznych polegającego w szczególności na

<p>błędnym przyjęciu, że faktury wskazane w treści wyroku sporządzone zostały wadliwie, że spółki o których mowa powyżej służyły oskarżonemu do dokonywania czynów zabronionych oraz w szczególności, że oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny.</p>		
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego R. S. (1) adw. R. K.</p>		
<p>I. obraza przepisów prawa materialnego w punkcie IV orzeczenia - nawet jeśli warunkowo i hipotetycznie przyjmując, że stan faktyczny ustalony został prawidłowo - tj. art. 258 § 1 k. k. poprzez błędne przyjęcie, że R. S. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie, nie pozwala na przypisanie mu współdziałania w takiej grupie. Nie sposób bowiem dojść do konstatacji o zaistnieniu jakikolwiek z elementów koniecznych do przyjęcia, iż grupa ta faktycznie istniała. A to z uwagi na brak wykazania z jakich konkretnie osób rzeczona grupa miałaby się składać, brak świadomości i wiedzy o przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej oskarżonego, brak struktury organizacyjnej, brak jakiegokolwiek podporządkowania - które to okoliczności przemawiają przeciwko przyjęciu działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;</p> <p>II. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia tj:</p> <p>1. art. 167 w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

nieprzeprowadzenie dodatkowej opinii uzupełniającej z udziałem innych biegłych psychiatrów z urzędu, podczas gdy opinia wydana przez biegłych psychiatrów I. O. i M. S. jest niepełna, niejasna i wewnętrznie sprzeczna, a przede wszystkim sprzeczna z międzynarodową klasyfikacją chorób ICD-10 oraz dokumentacją medyczną dostarczoną przez oskarżonego, na podstawie której opiniowali rzeczeni biegli, a która z niewiadomych przyczyn nie została włączona do akt niniejszej sprawy, także organ procesowy jest zobowiązany do przeprowadzenia dowodu, gdy może mieć on znaczenie dla realizacji zasady prawdy materialnej;

2. art. 2 § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. art. 7 k.p.k., 171 pkt 7 k.p.k., art. 410 oraz art. 424 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń w sposób dowolny, przy czym Sąd Okręgowy w sposób niedopuszczalny z punktu widzenia wymogów postępowania karnego dokonał tych ustaleń w oparciu o wyselekcjonowanie z materiału dowodowego tylko tych dowodów, które były niekorzystne dla oskarżonego, czego najpełniejszym wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku, co wyraża się w szczególności w:

- przyjęcie przez Sąd, wbrew oczywistym faktom, iż depozycję świadków którzy zeznawali w postępowaniu przygotowawczym, składane były w warunkach niewyluczających swobody wypowiedzi. W konsekwencji czego, przydanie waloru wiarygodności zeznaniom A. G. złożonym w śledztwie, mimo że nie sposób uznać za wiarygodny dowód z zeznań tego świadka, albowiem na etapie

postępowania sądowego zostały one przez niego odwołane w części dotyczącej oskarżonych R. S. (1) i M. B. (1). W dodatku świadek ten wskazał, że depozycje składane przez niego na etapie postępowania przygotowawczego były formułowane pod wyraźną presją ze strony organów ścigania, które sugerowały mu obciążenie mojego Klienta. Podkreślając stanowczo, że nie podtrzymuje fragmentów zeznań obciążających M. B. (1) i R. S. (1), bowiem zeznawał wtedy nieprawdę* Zatem zgodnie z treścią art. 171 § 7 k.p.k., depozycje ww. świadka składane na etapie postępowania przygotowawczego należało traktować jako składane w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, tym samym nie mogły one stanowić dowodu w niniejszym postępowaniu;

- czynienie ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, pod z góry powziętą tezę o winie oskarżonego R. S. (1) i przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom św. D. P., składanym w postępowaniu przygotowawczym, mimo iż dowód ten Sąd winien traktować z taką samą ostrożnością jak dowód z wyjaśnień pomawiającego współoskarżonego, albowiem świadek jako osoba co do, której toczy się odrębne postępowanie karne w tożsamym przedmiocie, chcąc skorzystać z możliwości art. 60 § 3 k.p.k. i uzyskać dla siebie korzystną sytuację procesową, bezpodstawnie pomówił oskarżonych, w tym R. S. (1) o popełnienie zarzucanych im czynów;

- dowolnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się czynu wypełniającego

dyspozycję art. 299 k.k., podczas gdy korzystanie przez R. S. (1) z przychodów swojej firmy, nie jest działaniem zabronionym ani karalnym, a także nie świadczy o „praniu brudnych pieniędzy”.

Te wszystkie uchybienia doprowadziły bądź do ustaleń błędnych bądź to do ich braku w sprawie, czyniąc niemożliwym kontrolę odwoławczą i merytoryczną ocenę sposobu tak procedowania jak i oceny materiału dowodowego poczynione przez Sąd I instancji.

Z ostrożności procesowej również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego R. S. (1) kary pozbawienia wolności, gdzie Sąd meriti zrównał odpowiedzialność karną oskarżonego z odpowiedzialnością osk. B., argumentując to między innymi tym, że obydwaj oskarżeni są w pełni poczytalni, mimo że - nawet z kwestionowanej przez obronę - opinii psychiatrycznej wynikają przebyte u oskarżonego S. zaburzenia adaptacyjne i fakt jego leczenia na oddziale Szpitala (...) przy ul. (...) w W., co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary rażąco surowej, niespełniającej dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 § 2 i 55 k.k.

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego R. S. (1) adw. P. F.

I. obrazę przepisów prawa materialnego w punkcie IV orzeczenia - nawet jeśli warunkowo i hipotetycznie przyjmując, że stan faktyczny ustalony został prawidłowo - tj. art. 258 § 1 k. k. poprzez błędne przyjęcie, że R. S. (1) brał udział w zorganizowanej

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

grupie przestępczej, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie, nie pozwala na przypisanie mu współdziałania w takiej grupie. Nie sposób bowiem dojść do konstatacji o zaistnieniu jakiegokolwiek z elementów koniecznych do przyjęcia, iż grupa ta faktycznie istniała. A to z uwagi na brak wykazania z jakich konkretnie osób rzeczona grupa miałaby się składać, brak świadomości i wiedzy o przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej oskarżonego, brak struktury organizacyjnej, brak jakiegokolwiek podporządkowania - które to okoliczności przemawiają przeciwko przyjęciu działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj:

1. art. 167 w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dodatkowej opinii uzupełniającej z udziałem innych biegłych psychiatrów z urzędu, podczas gdy opinia wydana przez biegłych psychiatrów I. O. i M. S. jest niepełna, niejasna i wewnętrznie sprzeczna, a przede wszystkim sprzeczna z międzynarodową klasyfikacją chorób ICD-10 oraz dokumentacją medyczną dostarczoną przez oskarżonego, na podstawie której opiniowali rzeczeni biegli, a która z niewiadomych przyczyn nie została włączona do akt niniejszej sprawy, także organ procesowy jest zobowiązany do przeprowadzenia dowodu, gdy może mieć on znaczenie dla realizacji zasady prawdy materialnej;

2. art. 2 § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. art. 7 k.p.k., 171 pkt 7

k.p.k., art. 410 oraz art. 424 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń w sposób dowolny, przy czym Sąd Okręgowy w sposób niedopuszczalny z punktu widzenia wymogów postępowania karnego dokonał tych ustaleń w oparciu o wyselekcjonowanie z materiału dowodowego tylko tych dowodów, które były niekorzystne dla oskarżonego, czego najpełniejszym wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku, co wyraża się w szczególności w:

- przyjęciu przez Sąd, wbrew oczywistym faktom, iż depozycję świadków którzy zeznawali w postępowaniu przygotowawczym, składane były w warunkach niewyluczających swobody wypowiedzi. W konsekwencji czego, przydanie waloru wiarygodności zeznaniom A. G. złożonym w śledztwie, mimo że nie sposób uznać za wiarygodny dowód z zeznań tego świadka, albowiem na etapie postępowania sądowego zostały one przez niego odwołane w części dotyczącej oskarżonych R. S. (1) i M. B. (1). W dodatku świadek ten wskazał, że depozycje składane przez niego na etapie postępowania przygotowawczego były formułowane pod wyraźną presją ze strony organów ścigania, które sugerowały mu obciążenie mojego Klienta. Podkreślając stanowczo, że nie podtrzymuje fragmentów zeznań obciążających M. B. (1) i R. S. (1), bowiem zeznawał wtedy nieprawdę. Zatem zgodnie z treścią art. 171 § 7 k.p.k., depozycje ww. świadka składane na etapie postępowania przygotowawczego należało traktować jako składane w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, tym samym nie mogły

one stanowić dowodu w niniejszym postępowaniu;

- czynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, pod z góry powziętą tezę o winie oskarżonego R. S. (1) i przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom św. D. P., składanym w postępowaniu przygotowawczym, mimo iż dowód ten Sąd winien traktować z taką samą ostrożnością jak dowód z wyjaśnień pomawiającego współoskarżonego, albowiem świadek jako osoba co do, której toczy się odrębne postępowanie karne w tożsamym przedmiocie, chcąc skorzystać z możliwości art. 60 § 3 k.p.k. i uzyskać dla siebie korzystną sytuację procesową, bezpodstawnie pomógł oskarżonym, w tym R. S. (1) o popełnienie zarzucanych im czynów;

- dowolnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się czynu wypełniającego dyspozycję art. 299 k.k., podczas gdy korzystanie przez R. S. (1) z przychodów swojej firmy, nie jest działaniem zabronionym ani karalnym, a także nie świadczy o „praniu brudnych pieniędzy”.

Te wszystkie uchybienia doprowadziły bądź do ustaleń błędnych bądź to do ich braku w sprawie, czyniąc niemożliwym kontrolę odwoławczą i merytoryczną ocenę sposobu tak procedowania jak i oceny materiału dowodowego poczynione przez Sąd I instancji.

Z ostrożności procesowej również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego R. S. (1) kary pozbawienia wolności, gdzie Sąd meriti zrównał odpowiedzialność karną

oskarżonego z odpowiedzialnością osk. B., argumentując to między innymi tym, że obydwaj oskarżeni są w pełni poczytalni, mimo że - nawet z kwestionowanej przez obronę - opinii psychiatrycznej wynikają przebyte u oskarżonego S. zaburzenia adaptacyjne i fakt jego leczenia na oddziale Szpitala (...) przy ul. (...) w W., co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary rażąco surowej, niespełniającej dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 § 2 i 55 k.k.

Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary zawarty w apelacji adw. P. M. (1) – obrońcy oskarżonego M. B. (1) oraz zarzuty rażącej niewspółmierności kary podniesione w obu apelacjach obrońców oskarżonego R. S. (1) są zasadne.

Pozostałe zarzuty zawarte we wszystkich czterech wniesionych apelacjach są chybione i bezpodstawne i dotyczy to zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego, prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych dotyczącego ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz zarzutu określonego w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Z końcowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku odnoszącej się do kwestii wymiaru kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne czyny wobec obu oskarżonych oraz wymiaru kar łącznych wynika, że z jednej strony Sąd Okręgowy zastosował wobec

M. B. i R. S. najkorzystniejszą z zasad łączenia kar – zasadę absorpcji z uwagi na fakt, że przypisane mu przestępstwa pozostają w bliskim związku czasowym i podmiotowym. Jednocześnie jednak Sąd meriti pominął całkowicie w zakresie rozważań kwestię rodzaju orzeczonych kar łącznych w sytuacji gdy z uwagi na datę popełnienia zarzucanych obu oskarżonym czynów – co miało miejsce przed 1 lipca 2015 r. oraz treść art. 4 § 1 k.k., istniała możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonych kar łącznych, których wymiar nie przekracza 2 lat. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy miał obowiązek rozważenia czy tak orzeczone kary łączne należy warunkowo zawiesić na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. czy też uznać, że brak jest podstaw do takiego rozstrzygnięcia gdyż prognoza wobec obu oskarżonych jest negatywna.

Brak rozważań Sądu w omawianym zakresie oraz zarzuty i argumenty podniesione przez obrońców oskarżonych we wniesionych apelacjach skutkowało koniecznością dokonania analizy tego zagadnienia związanego z rodzajem orzeczonych wobec oskarżonych kar na etapie postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze w tym zakresie charakter i rodzaj czynów popełnionych przez obu oskarżonych, stopień ich winy oraz stopień społecznej szkodliwości tych czynów ale jednocześnie dotychczasową niekaralność oskarżonych, znaczny upływ czasu od daty popełnienia ostatniego z zarzucanych oskarżonym czynów oraz uwzględniając w sposób właściwy

dyrektywy i cele wymiaru kary określone w art. 53 k.k., Sąd Apelacyjny uznał, że na obecnym etapie postępowania nie zachodzi konieczność resocjalizacji obu oskarżonych w warunkach zakładu karnego i tym samym orzeczenia wobec nich bezwzględnych kar pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy mając na uwadze wskazane wyżej względy uznał, że wystarczające będzie orzeczenie tych kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na maksymalny okres próby wynoszącej 5 lat, uwzględniając w tym zakresie brzmienie przepisów Kodeksu karnego obowiązujących w dacie popełnienia tych czynów oraz treści art. 4 § 1 k.k.

Jednocześnie jednak aby w sposób znaczący wzmocnić oddziaływanie orzeczonych kar wolnościowych na proces przestrzegania prawa przez oskarżonych oraz aby sprawić, że w ramach konsekwencji wynikających z popełnienia przypisanych obu oskarżonym czynów poniosą oni realną i odczuwalną dolegliwość Sąd orzekł na podstawie art. 71 § 1 k.k. wobec M. B. (3) i R. S. (1) kary grzywny w wymiarze 270 stawek, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 1.000 zł. Tak orzeczone kary grzywny uwzględniają zarówno brzmienie art. 71 § 1 k.k. jak również charakter popełnionych przez skarżonych czynów, ich sytuacją materialną i możliwości zarobkowe.

Orzeczone we wskazanym wymiarze kary grzywny mają stanowić realną, faktyczną i odczuwalną dolegliwość dla oskarżonych wynikającą z popełnienia przypisanych im czynów a jednocześnie dają im szansę poprzez uczciwą i wytężoną pracę zrozumieć naganność ich

wcześniejszego zachowania jak również przekonać wszystkich, którzy poznają treść wyroku, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne. Oczywistym jest również i to, że oprócz obowiązku uiszczenia orzeczonych kar grzywny, obaj oskarżeni w okresie próby muszą przestrzegać obowiązującego prawa gdyż jego naruszenie może spowodować zarządzenie wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Ze wskazanych wyżej powodów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec obu oskarżonych w omawianym zakresie.

Przed rozważeniem pozostałych zarzutów zawartych we wniesionych czterech apelacjach należy stwierdzić, że w sytuacji gdy obok zarzutów obrazy przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzutów obrazy prawa materialnego podniesiono także odnośnie obu oskarżonych zarzuty rażącej niewspółmierności kary, co w istocie oznacza przecież, że w ocenie tych skarżących dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne oraz ich prawno-karna ocena nie budzą zastrzeżeń i są prawidłowe. Dla Sądu odwoławczego jest bowiem oczywiste, że kwestionowanie wymiaru czy też rodzaju kar staje się aktualne dopiero wówczas gdy prawidłowo został ustalony stan faktyczny sprawy odnośnie przebiegu czynów, jak również kwalifikacja prawna tych czynów nie budzi zastrzeżeń. Tego rodzaju wniosek jest uprawniony bez względu na to czy skarżący zarzuty rażącej niewspółmierności kary postawi z „ostrożności procesowej”, „najdalej posuniętej ostrożności

procesowej” czy też bez tego zastrzeżenia.

Zatem także z tego względu pozostałe zarzuty podniesione we wniesionych apelacjach zostaną omówione w sposób zwięzły – jak wymagają tego aktualnie obowiązujące przepisy prawa regulujące kwestię sposobu redakcji uzasadnienia przez Sąd odwoławczy.

Oдноśnie zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonego M. B. (1) całkowicie chybiony i bezpodstawny jest zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w odniesieniu do czynu określonego w art. 56 k.k.s.

Wbrew twierdzeniom skarżącego karalność tego przestępstwa skarbowego nie uległa przedawnieniu i w tym zakresie apelacja nie zawiera merytorycznych argumentów zasługujących na uwzględnienie.

Natomiast przedawnieniu uległ czyn zarzucany w pkt IV aktu oskarżenia i przypisany w pkt III wyroku i dotyczący określonego w art. 83 § 1 k.k.s., co zostało zauważone z urzędu. Karalność omawianego czynu uległa przedawnieniu po upływie 10 lat od daty jego popełnienia, co nastąpiło w dniu 28 kwietnia 2020 r.

W związku z tym zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Sąd odwoławczy uchylił w tym zakresie zaskarżone orzeczenie i umorzył postępowanie w sprawie, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti nie dopuścił się obrazy wymienionych w pkt 2 - 7 petitum apelacji przepisów postępowania tj.

art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s., art. 8 k.p.k. w zw. z art. 389 § 1 k.p.k., w zw. z art. 113 k.k.s. oraz 7 i 410 k.p.k., 167 i 366 k.p.k. Zaznaczyć należy w tym zakresie, że cele skuteczności zarzutu określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k. konieczne jest zarówno wykazanie przez autora środka zaskarżenia, że określony przepis został rzeczywiście przez Sąd I instancji naruszony we wskazany w treści zarzutu sposób oraz, że owo uchybienie mogło, czyli w przekonaniu skarżącego miało wpływ na treść wyroku.

Zdaniem Sądu odwoławczego, żaden z wymienionych przepisów postępowania karnego nie został naruszony oraz nie wykazano, że rzekome naruszenie miało wpływ na treść wyroku. Zauważyć także należy, że wymienione w pkt 1 – 7 omawianej apelacji przepisy postępowania dotyczą generalnie kwestii gromadzenia oraz analizy i oceny dowodów a zatem gdyby rzeczywiście doszło do ich naruszenia to ich skutkiem byłoby dokonanie przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń faktycznych. Tymczasem uznać należy, że dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne dotyczące zachowania oskarżonego M. B. (1) mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu odwoławczego brak jest zatem podstaw aby podzielić stanowisko skarżącego zawarte w pkt 8, 9, 10 petitum analizowanej apelacji, że Sąd meriti dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych wskazanych w wymienionych punktach. Zaznaczyć zaś należy, że

zarzut z pkt 11 przestał być aktualny wobec przedawnienia karalności czynu z pkt IV aktu oskarżenia i określonego w art. 83 § 1 k.k.s.

Z tych samych powodów co wyżej wskazane za całkowicie bezpodstawne uznać należy również zarzuty obrazy przepisów postępowania wymienionych w drugiej apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1) (adwokata P. M. (2)), tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., art. 167 k.p.k., 192 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego żaden z wymienionych przepisów procedury karnej nie został naruszony przez Sąd I instancji. Wbrew twierdzeniom obu skarżących Sąd Okręgowy w pełni respektował zasadę swobodnej oceny zawartą w art. 7 k.p.k. w odniesieniu do zgromadzonych w sprawie dowodów. Nie doszło również do naruszenia zasady in dubio pro reo zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. i uznać należy w przedmiotowej sprawie, że Sąd I instancji dysponował dowodami wskazanymi w uzasadnieniu wyroku, które pozwalały na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych. Zatem w ogóle nie było potrzeby po sięganie w takiej sytuacji dowodowej po regułę in dubio pro reo określoną w art. 5 § 2 k.p.k.

Nie zostały naruszone również pozostałe przepisy procedury karnej wymienione przez obu skarżących.

Odnosnie apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego R. S. (1).

Bezpodstawny jest zarówno zarzut obrazy prawa materialnego zawarty w pkt I tj. art. 258 § 1 k.k. oraz zarzuty obrazy przepisów

postępowania wymienionych w pkt II petitum apelacji sporządzonej przez adwokata R. K. tj. art. 167 w zw. z art. 201 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 171 pkt 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom autora analizowanej apelacji Sąd Okręgowy wykazał w sposób wymagany prawem, że oskarżony R. S. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona występkę określonego w art. 258 § 1 k.k.

W ocenie Sądu odwoławczego nie zostało w sposób merytoryczny i przekonujący wykazane aby zaistniały okoliczności określone w art. 201 k.p.k. uzasadniające przeprowadzenie dodatkowej opinii z udziałem innych biegłych.

W zarzucie z pkt 2 wymieniono zaś jako rzekomo naruszone przepisy art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5 k.p.k., które zawierają zasady ogólne procesu karnego, które jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego nie mogą stanowić samodzielnej podstawy zarzutu zarówno apelacyjnego jak również kasacyjnego. Zaznaczyć także należy, że przy art. 5 k.p.k. nie wskazano nawet czy rzekome naruszenie dotyczy zasady zawartej w art. 5 § 1 k.p.k. (domniemania niewinności), czy też zawarty w § 2 zasady in dubio pro reo. W treści zarzutu nie wykazano również w sposób merytoryczny żeby Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 7 i 410 k.p.k.

Wszystkie dowody zgromadzone w sprawie zostały poddane analizie i ocenie, która respektuje zasadę swobodnej oceny dowodów. Nie

pominięto również przy ustaleniach faktycznych żadnego dowodu, który został uznany za wiarygodny a zatem Sąd I instancji nie naruszył także art. 410 k.p.k. Uzasadnienie wyroku spełnia zaś wymogi określone w art. 424 k.p.k. i pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku w kontekście zarzutów zawartych we wniesionych apelacjach. W tym zakresie pamiętać także należy o treści art. 455a k.p.k., który nie pozwala na uchylenie wyroku tylko z powodu rzekomych wad uzasadnienia.

Trafne są również i prawidłowe dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne dotyczące czynów przypisanych R. S. (1) i mają one pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Z tych samych powodów co wyżej wskazano uznano za całkowicie bezpodstawne i chybione zarzuty obrazy przepisów postępowania zawarte w pkt 1a, b, c i d apelacji adwokata M. F..

Wbrew twierdzeniom tego skarżącego Sąd meriti nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 366 § 1 i 2 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Przedstawione zarzuty mają charakter wyłącznie polemiczny i nie zostało wykazane w sposób przekonujący żeby wymienione przepisy zostały przez Sąd meriti rzeczywiście naruszone.

Trafne są również ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy odnośnie zachowania oskarżonego R. S. w zakresie przypisanych mu czynów. Brak jest zatem podstaw aby te

ustalenia skutecznie podważyć i skarżący nie przedstawia w apelacji przekonujących i merytorycznych argumentów.

Bezpodstawny jest również dodatkowy zarzut obrazy prawa materialnego „a w szczególności przepisu art. 9 § 3 k.k.s. a także art. 258 § 1 k.k.”. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti nie dokonał w tym zakresie błędnej wykładni i nieprawidłowego zastosowania art. 9 § 3 k.k.s. Zostało również wykazane w pisemnych motywach wyroku w sposób właściwy, że oskarżony R. S. uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej i tym samym swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 258 § 1 k.k.

Wnioski

- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania
- o zmianę wyroku w zakresie orzeczonych kar i wymierzenie kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem kary łącznej przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Zasadne w części są jedynie wnioski dotyczące zmiany wyroku i orzeczenia kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. W pozostałym zakresie z uwagi na bezpodstawność zarzutów odwoławczych oraz trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji

wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
	Upływ terminów przedawnienia karalności czynu określonego w pkt III wyroku (czyn z pkt IV a/o) dotyczy oskarżonego M. B. (1).
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
Z uwagi na przedawnienie karalności przedmiotowego czynu określonego w pkt III wyroku Sąd odwoławczy miał obowiązek zgodnie z treścią art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. uchylecia wyroku w tym zakresie oraz umorzenia postępowania w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Rozstrzygnięcia zawarte w pkt I, II, IV, V, VI i VII wyroku Sądu Okręgowego.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Bezpodstawność pozostałych zarzutów odwoławczych i trafność rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy odnośnie dokonanych ustaleń faktycznych oraz przyjętej kwalifikacji prawnej skutkowałą utrzymaniem w mocy wyroku w pozostałym zakresie.	

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana wyroku poprzez warunkowe zawieszenie na podstawie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczonych wobec obu oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności na okres próby 5 lat. Z uwagi zaś na warunkowe zawieszenie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono od obu oskarżonych kary grzywny po 270 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 1.000 zł.	
Zwiąże o powodach zmiany.	
Uwzględnienie zarzutów dotyczących rażącej niewspółmierności kary podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych skutkowało warunkowym zawieszeniem orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności z jednoczesnym orzeczeniem kar grzywny ze wskazanych wyżej powodów.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
	W zakresie czynu określonego w pkt III wyroku (czyn z pkt IV a/o) z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. # art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia.	
Zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci przedawnienia karalności przedmiotowego czynu skutkowało	

uchyleniem w tym zakresie (czyn z pkt III wyroku) zaskarżonego na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		

Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	IV	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono obu oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa, mając na uwadze w tym zakresie także fakt częściowego uwzględnienia wniesionych przez obrońców oskarżonych apelacji.

7. PODPIS
Zbigniew Kapiński Anna Zdziarska Katarzyna Capałowska

<u>1.3</u> Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego M. B. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana

<i>1.3 Granice zaskarżenia</i>		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego R. S. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości	
<i>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana